

NIKOLAI ABRAMOV
Sítalpakon

Misa csak ül az órán, de nem hallja, mit mond a tanár. Egy kalandregényt szorongat a pad alatt, amit Grisa barátjától kapott kölcsön egy napra.

– Mihail, felkelsz, vagy alszol egész nap? – hallja Olga Viktorovna tanárnő hangját, ahogy a táblához hívja. „Mit mondjak, egyetlen szóra sem emlékszem!” – gondolja. „Ha kapok egy kettést, a szüleim sehova sem engednek el, és akkor oda a síelés Grisával!”

„Jól van, Misa, nem keltegetlek tovább, aludj csak egész nap!” – hallja megint, és csak most veszi észre, hogy nem is az órán, hanem otthon van, és nem a tanár szólítja fel, hanem az édesanyja keltegeti. Ráadásul nem is kell iskolába menni, mert téli szünet van. „Hiszen Grisával ma síelni akartunk menni” – gondolta Misa, és egy csapásra elmúlt az álmissága. Gyorsan felöltözött, megreggelizett, és kiment a házból.

Derűs, de fagyos idő volt. Hideget árasztottak a fehér, téli napsugarak. A hideg a lélekbe hatolt, megérintette az arcot. Misa előszedte a fészerből a sítalpakat és -botokat, a vállára dobta őket, és futásnak eredt a falu széles főutcáján.

A boltnál, ahova a találkozót tervezték, nem volt senki. „Biztos nagyon fázott, amíg várt, és hazament” – gondolta, és a folyópart felé vette útját, ahol a barátjáiék háza állt.

Grisa anyja éppen a folyóhoz indult vízért, mikor vödörkkel a kezében összetalálkozott Misával a verandán.

– Szervusz, Mihail, szervusz. Menj csak be, próbáld meg felébreszteni a barátodat! Én már belefáradtam.

Grisa az ágyon feküdt a kemencével szemben – nem rossz hely a fagyban! Misa mérges lett, egy szót sem

szólt, csak felemelte a bundát, amivel barátja takarózott. Grisa mocorogni kezdett, és tapogatózott, de nem találta a takarót, így kénytelen volt kinyitni a szemét.

– Kinek az ötlete volt, hogy reggel találkozunk a boltnál?! Teljesen átfagytam, amíg vártalak! – Misa valóban dühös volt.

– Ne nyaggass, még ráérünk. Olyan jó aludni!

A két barát hamarosan útnak indult. A sínyom kemény és tiszta volt, már egy hete nem havazott. Csak úgy csikorogtak a sítalpak. Bár Misa városban nőtt fel, jól síelt, ugyanis tagja volt a sportcsapatnak. Grisa nem sportolt, de ügyesen siklott le a magas dombokról, és ugratott a hóbuckákon, mint minden falusi gyerek. De nem tudta utolérni a barátját, ezért mérges is volt.

A két barát fél óra múlva elért oda, ahol az egyik domb magasabb volt, mint a másik, és a tetejükéről látszottak a falu házai. A kéményekből hosszú füstoszlopok szálltak az ég felé.

A fiúk síelni indultak. Grisa ügyesebb volt a barátjánál. Misa lesiklott a magasabbik dombról, egyenest egy hóbuckába. Mindene csupa hó lett.

– Építsünk egy magas ugratót! – mondta Grisa, azzal eldobta a síléceit, és elkezdte hordani a havat a sínyomra. Már hozzászokott az ilyesfajta játékokhoz. Misa is segített neki.

Hamarosan elkészült az ugrató. Grisa felment a domb feléig, kiáltozva siklott lefelé, majd lendületet vett az ugratón, repült három métert, aztán puhán landolt a sínyomon.

Miután megállt, vidáman odakiáltott Misának:

– Mérd meg a botokkal, milyen messzire ugrottam!

– Kétbotnyi és még egy fél! Maradj itt, én is szeretnék egyet ugratni.

De ő még sohasem próbálta. Bele is esett a hóbuckába, és csak barátja segítségével tudott kiszabadulni.

Ekkor Grisa úgy döntött, hogy felmegy a domb legtetejére, és onnan síugrással jön le, bár Misa ellenezte ezt az ötletet.

Nikolai Abramov (1961) költő, műfordító, színész, újságíró és fotográfus vepsze családban, Ladva faluban (Leningrádi Terület) született. Tanulmányait a vinnyicai középiskolában, a leningrádi térképészeti technikumban, a Petrozavodszki Állami Egyetemen, illetve a Karél Állami Pedagógiai Egyetemen folytatta. Édesanyja, Maria Alekszejevna vepsze mese- és énekmondó, tőle örökölte a költői vénát; az édesanyjához érkezett finn, holland és amerikai folkloristákkal együtt hallgatta és tanulta anyanyelvén az ének-, monda- és meseszövegeket.

Fontosabb kötetei: *Koumekümne koume / Harminchárom* (1994), *Kurgiden aig / A darvak ideje* (1999) *Pagiškam, vel' I' – Поговорим, ёпам / Beszélgessünk, barátom* (2005). Verseit számos nyelvre lefordították, többek között finnre, oroszra, észtre, svédre, norvégra, karélra, komira. Magyarul 2010-ben jelent meg a *Kétszer harminchárom / Kahišti koumekümne koume* című kétnyelvű kötet válogatott verseiből.

Műfordítói munkája is tiszteletre méltó: vepszére fordította Puskin, Jeszenyij, Paszternák, Rubcov, Viszockij, Jevtusenko; Khajjám, Shakespeare stb. műveit, valamint a The Beatles néhány slágerét, hogy visszacsábítsa anyanyelvükhöz a vepsze fiatalokat.